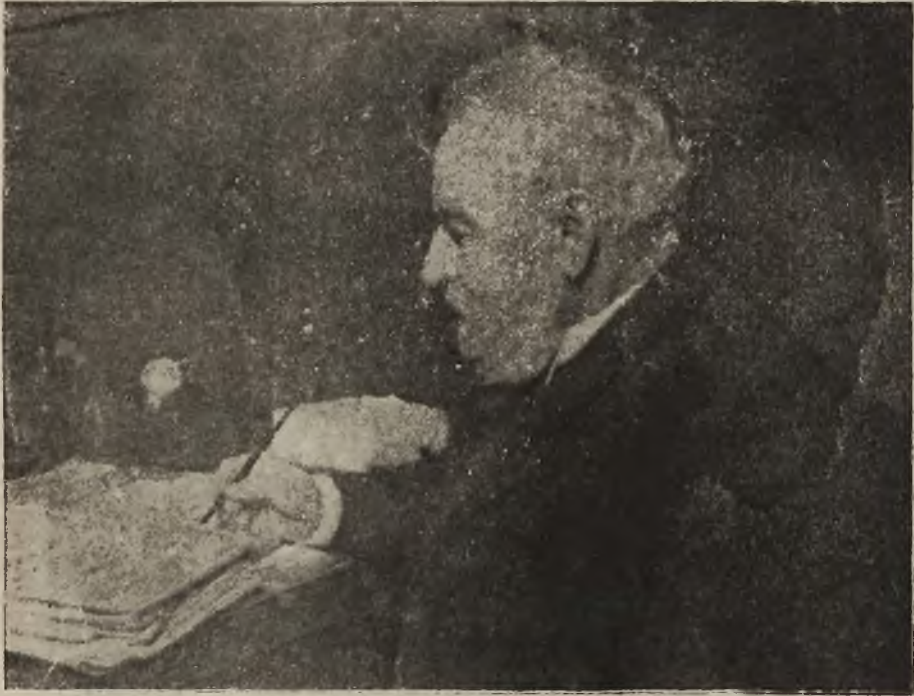

domu panującego, dostojników państwowych, ciała dyplomatycznego oraz licznie zebranej publiczności, między którą większość stanowili przedstawiciele świata naukowego, literatury i sztuki. Po odpowiedniej przemowie wręczył król obu odznaczonym dyplomy honorowe, nagrody i medale, poczem odbył się na ich cześć obiad galowy, wydany przez króla. Obaj laureaci byli przedmiotem zasłużonych owacji ze strony szwedzkiego świata naukowego.

Z pobytu w Szwecji Anatola France skorzystali tamtejsi dziennikarze i trapiłi starszka niestannymi wywiadami, a on, z wrodzoną Francuzom uprzej-

Zgon francuskiego kompozytora: Kamil Saint-Saëns autor opery „Samson i Dalila”.

mością spieszył każdemu z wyjaśnieniami co do swoich światopoglądów. Skorzystał też ze sposobności, aby wyraźnie zaznaczyć, że niesłusznie czynionym mu bywa zarzut, jakoby hołdował zasadom komunizmu, komunista bowiem nigdy nie był i nie jest, mylne przypuszczenie nasunąć zaś mogło chyba to jedynie, że zwalczał zawsze kapitalizm, ale szanował i uznawał zawsze własność prywatną. Drobną własność stosowaną w szerokich rozmiarach, jak to się stało we Francji, przedstawia jego zdaniem najlepszy system społeczny.

Zgon francuskiego kompozytora

W ostatnich czasach nadeszła z Algieru wiadomość o zgonie jednego z najwybitniejszych kompozytorów obecnej doby Kamila Saint-Saëns'a. Utwory jego przebiegły świat cały, a już Wagner uznawał go za pierwszego muzyka współczesnej Francji.

Saint Saëns urodził się w Paryżu dnia 9 października 1835 r. Pierwsze próby jego kompozycji przypadają na piąty rok życia. Czyni on tak szybkie postępy w muzyce, że już mając dziesięć i pół roku występuje po raz pierwszy z koncertem.

W r. 1858 zostaje Saint-Saëns organistą w kościele św. Magdaleny. Zachęcony wciąż rosnącym powodzeniem, w roku 1870 porzuca to stanowisko, aby poświęcić się koncertom, z których żył. Gdy w tym mniej więcej czasie walka o Liszta rozszalała się na dobre, osiągnął Saint-Saëns wielkie powodzenie w Niemczech, a szczególnie dwa jego utwory: „Taniec szkieletów” i „Phaëton”. — Oprócz tych dwu dzieł skomponował Saint Saëns poematy symfoniczne: „Kołowrotek Omfalii” i „Miłość Herkulesa”, oraz trzysymfonie E-dur, A-moll i C-moll, z których ostatnia (napisana w 1886 r.) poświęcona pamięci Liszta, „Symfonia z organami”, odznacza się ogromem treści oraz głębokością.

i powagą myśli i uważana jest za najwybitniejszą. Również w dziedzinie opery odznaczył się Saint-Saëns. Jego najlepsze dzieło „Samson i Dalila” wystawiono po raz pierwszy w Niemczech, w Weimarze, staraniem Liszta, w roku 1877. W Paryżu na scenie Wielkiej Opery znalazło się dopiero w 1890 roku.

Nie można również pominąć milczeniem twórczości Saint Saënsa w dziedzinie koncertów instrumentalnych. Jego koncerty na fortepian z orkiestrą nie przejmują wprawdzie słuchacza głębokością treści i potęgą uczucia, ale wykazują wielki polot arty-

styczny i ten lekki, iście francuski esprit muzyczny, który tak znakomicie ułatwia zrozumienie znakomitego kompozytora. To samo da się powiedzieć o koncercie wielonczelowym, który bogactwem melodyi i serdecznego ciepła mało ma sobie równych w literaturze muzyki wielonczelowej.

Do roku 1886 wykazuje Saint-Saëns ożywioną działalność jako dyrygent i pianista; następnie jednak stan jego zdrowia zmniejsza go do jej ograniczenia. Większą część roku spędzał na południu, częściowo w Egipcie, częściowo na Wyspach Kanaryjskich, ostatnio zaś w Algierze, gdzie w tych dniach właśnie życie zakończył.

Kolorowy laureat: René Maran, murzyn z Martiniki, nagrodzony na konkursie Akademii Goncourt'ów za swą powieść „Batouala”.

Kolorowy laureat.

Francuska Akademia Goncourt'ów, która co roku nadaje jedną nagrodę 5.000 franków za dzieło powieściopisarskie i wslawiła się dotąd wprowadzeniem wielu nowych talentów do literatury francuskiej, odbyła doroczne swe posiedzenie pod przewodnictwem p. Gustawa Gerfroy. Po kilkakrotnem gło-

Z tajemnie Dalekiego Wschodu: Rząd olbrzymów trzymających świętego węża tworzący balustradę przed bramą świątyni w Angkorze.